

“LÊN THUYỀN”

Nguyễn Ngọc

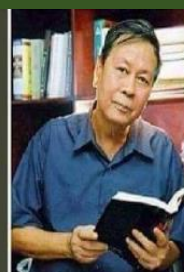
Cách đây mấy hôm, tôi có đến thăm một chị bạn, gặp cả chị và con trai chị. Chả là vài năm trước đây tôi có dạy cả hai mẹ con học một ít tiếng Pháp. Tôi hỏi thăm cháu năm nay lên lớp mấy rồi, chỉ bảo giờ đang nghỉ hè, vào năm học mới cháu sẽ lên lớp tám. Nghe một chút, rồi chị nói tiếp: “Em cũng đang chuẩn bị ráo riết để cho cháu ‘lên thuyền’ thầy ạ.” Tôi ngạc nhiên: “Lên thuyền?”. Thấy tôi ngạc nhiên, chị cười bảo: “Hai chữ này bây giờ người ta nói phổ biến rồi mà thầy. ‘Lên thuyền’ tức là ra nước ngoài học, đi du học ấy mà. Em chuẩn bị cho cháu lên cấp ba thì sang học ở Mỹ. Bây giờ cũng đang có một phong trào ‘thuyền nhân’ chạy khỏi đất nước như hồi mấy mươi năm trước, ngày càng đông đảo. Hồi những năm 70, 80 là thuyền nhân chính trị, di tản chính trị. Bây giờ là thuyền nhân giáo dục, di tản giáo dục. Chạy trốn nền giáo dục này.” Hóa ra tôi quá lạc hậu. Một cuộc di tản mới, sâu sắc chẳng kém gì cuộc trước, mà nào tôi có biết. Hay đúng hơn, tôi không biết nó đã đến mức một phong trào “thuyền nhân” mới. Khẩn thiết chạy trốn khỏi cái nền giáo dục mà cha mẹ họ lo sợ cho con cái họ. Chắc hẳn sao cũng là chỉ những gia đình tương đối khá giả, và tôi nghĩ hẳn cũng chỉ ở thành phố, thậm chí phải là thành phố lớn. Nhưng mấy hôm sau tôi lại gặp một chị bạn khác, vốn quê Thái Bình. Tôi đem kể với chị chuyện “Lên thuyền” tôi mới được nghe. Chị bảo: “Không chỉ ở thành phố đâu anh ơi, em mới về quê lên đây nè. Ngay ở quê Thái Bình, nhiều gia đình chẳng khá giả gì cũng lo chạy vạy hết nước, có khi bán cả nhà, cả ruộng, để cho con ra học nước ngoài, ngay từ phổ thông. Những bậc cha mẹ có ít nhiều hiểu biết đều rất lo sợ về nền giáo dục này cho con cái của họ. Người cản rặng ở lại chỉ là người đã cùng đường ...”.

Vậy đó, Bộ Giáo dục, Nhà nước có biết điều này không? Tôi muốn hỏi. Chưa hề thấy Bộ Giáo dục, là cơ quan chịu trách nhiệm về toàn bộ nền giáo dục và tình hình giáo dục nước nhà, nói gì về chuyện “Lên Thuyền” này cả. Bộ có biết một cuộc di tản giáo dục mới, rí rả, âm thầm, nhưng là đại di tản đang diễn ra, từng ngày, quyết liệt, một cuộc phản kháng âm thầm mà dữ dội bằng chân đối với nền giáo dục mà các vị đang áp buộc lên họ, con cái họ? Cũng trên trang Văn Việt này cách đây ít lâu, tôi có đọc được bài viết của anh Đỗ Ngọc Thống trả lời những người muốn hỏi anh vì sao là người làm việc chính trong nền giáo dục này mà anh cũng lại cho con ra học nước ngoài, có phải anh cũng cho con di tản giáo dục không? Anh Thống bảo chẳng lẽ người hỏi điều đó không biết rằng anh cũng phải lo sợ cho con anh về ô nhiễm môi trường, ô nhiễm thực phẩm và bao nhiêu thứ ô nhiễm văn hóa xã hội nữa ở trong nước bây giờ mà anh hẳn không muốn con anh phải chịu. Tôi đồng ý với anh Thống về các thứ ô nhiễm rành rành anh đã chỉ ra và vì chúng, anh phải quyết cứu con anh ra khỏi. Tuy nhiên tôi có ngạc nhiên thấy anh không hề nói gì về ô nhiễm cũng sờ sờ ra đó của chính nền giáo dục mà anh đang tham gia làm ra, nó nguy hiểm đến mức hầu như bất cứ bậc cha mẹ nào có thể thì cũng đều không muốn cho con họ phải chịu, và quyết làm mọi cách để cho con “lên thuyền” hôm nay.

Một cuộc di tản giáo dục lớn, sao không ai báo động?

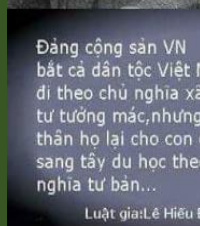

Đảng viên - Giáo Sư
Trần Đình Sử
“chế độ ta đạt đến sự thối nát nhất trong các chế độ đã có và hiện có... Thật khủng khiếp!”

«Người cộng sản nói dối lem lém, nói dối li lợm, nói dối không bao giờ biết xấu hổ và không hề run sợ. Người dân vì muốn sống còn đành phải nói dối theo.»

Nhà văn Nguyễn Khải
(Đội tá. Đại biểu đảng bộ Thủ TTK, Hội Nhà Văn VN)

Đảng cộng sản VN bắt cả dân tộc Việt Nam đi theo chủ nghĩa xã hội tư tưởng mác, nhưng bản thân họ lại cho con cháu sang tây du học theo chủ nghĩa tư bản...

Luật gia Lê Hiếu Đằng

BÂY GIỜ MỚI NÓI THẬT
“Là nhà báo 60 năm cầm bút, tôi phải đầu tiên nói rằng, chưa bao giờ tự tin hơn chỉ giảm sút như hiện nay. Có người giờ không dám nhận là nhà báo vì báo chí e ai e họ quá nhiều. Có những cái sai không ngờ...”

Nhà báo Hữu Thọ, người Ủy viên Trung ương Đảng, nguyên Trưởng Ban Tư tưởng Văn Nghệ Trung ương

Cướp nước cướp hồn lu bù
Cướp hai cái bánh vào tù mục xương
Cướp nghìn tỷ vào trung ương
Cướp hai cái bánh huyện đường xử nghiêm
(Đội tá. Hội Nhà Văn VN)

Một chế độ bồng im hơi, lặng tiếng

Bùi Tín (VOA)

Cảnh Trịnh Xuân Thanh “thủ tội” trên truyền hình nhà nước, hôm 4 Tháng Tám, 2017.
(Hình: Getty Images)

Câu chuyện Trịnh Xuân Thanh xuất hiện ở Hà Nội, “bị bắt cóc” hay “tự ra đầu thú” đang làm xôn xao dư luận trong và ngoài nước.

Một đảng phía nhà nước Liên Bang Đức khẳng định ông ta bị mật vụ của Sứ Quán Việt Nam ở Berlin bắt cóc sáng 23 Tháng Bảy tại vườn hoa trung tâm Berlin.

Phía Việt Nam khẳng định không có chuyện bắt cóc, mà ông Thanh tự nguyện về Việt Nam đầu thú để “nhận tội, xin lỗi và để được khoan hồng.”

Dư luận trong và ngoài nước hầu hết đều tin ở phía Đức, vì họ đưa ra nhiều chứng cứ, hình ảnh, nhân chứng rõ ràng, minh bạch, và trực xuất đại tá tình báo Nguyễn Đức Thoa về nước.

Phía Việt Nam lúng túng, đành đưa cô gái Thu Hằng ra chịu trận thay, nhân danh người phát ngôn Bộ Ngoại Giao tuyên bố “lấy làm tiếc” về chính kiến của phía Đức, một sự phủ định yếu ớt, không dám nói thẳng ra là phía Đức đã bịa đặt, dựng đứng chuyện này và không dám “cực lực phản đối và bác bỏ.”

Điều rất không bình thường là chưa có một quan chức chóp bu nào của chính quyền Việt Nam lên tiếng.

Bộ Trưởng Công An Tô Lâm lẽ ra biết tổng chuyện này, ngày 30 Tháng Bảy còn giả vờ “tôi chưa biết gì.”

Bộ Ngoại Giao, từ Bộ Trưởng Phạm Bình Minh đến các thứ trưởng cũng đều ngậm tăm, im thin thít. Nằm trong Bộ Chính Trị, ông có ý kiến gì khi cả Bộ Chính Trị có quyết định hệ trọng này, vì thường các chuyện lớn như vậy đều được đưa ra Bộ Chính Trị quyết định. Ông Chủ Tịch Nước Trần Đại Quang cũng im thin thít, không thấy tăm hơi đâu khi chuyện này liên quan đến lĩnh vực đối ngoại, uy tín quốc gia, mà ông là người có trách nhiệm chính yếu.

Quan trọng hơn nữa là ông Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng vốn hay nói, hay khoe, cũng biệt tăm, không nói lên một lời, tỏ ra “vui mừng, hoan nghênh Trịnh Xuân Thanh về đầu thú, xin lỗi, xin khoan hồng,” coi đây là một thắng lợi quan trọng trong công cuộc chống tham nhũng mang dấu ấn của ông. Ông ồm ư?

Và cả Bộ Chính Trị, theo chức năng riêng từng người, cũng như đều mắc bệnh câm điếc, không một ai lên tiếng về chuyện này, từ Chủ Tịch Quốc Hội Nguyễn Thị Kim Ngân đến Bộ Trưởng Quốc Phòng Ngô Xuân Lịch, cho đến trưởng Ban Tuyên Huấn, thường trực Ban Bí Thư, chủ nhiệm Ban Kiểm Tra Trung Ương.... cũng đều câm lặng tuyệt đối. Bộ Chính Trị mắc bệnh dịch ư?

Theo như vậy, gần 500 vị đại biểu Quốc Hội cũng im thin thít, kể cả những vị hay nói, hay phát biểu, hay chất vấn, như Dương Trung Quốc, ... cũng cứ như bị hóc xương, cấm khẩu.

Vì sao vậy? Và đến bao giờ các vị mới chịu mở mồm, nói rõ cho nhân dân biết sự thật là ở đâu, và sẽ xử lý ra sao vụ án Trịnh Xuân Thanh? Tạm giam hay cho về nhà, sẽ xét xử ra sao và ăn nói, trả lời với chính quyền Liên Bang Đức ra sao?

Điều rất đặc biệt là tất cả các báo lề phải đều im thin thít, đưa tin theo chỉ đạo của tuyên huấn, lặp lại y nguyên lời của người phát ngôn Bộ Ngoại Giao, không thêm không bớt, không dám có chính kiến riêng. Thật đáng thương và đáng chê trách cho thân phận kẻ tôi đòi chuyên nói theo của chế độ.

Xin mọi người hãy chờ xem là ai trong số trên đây sẽ mở miệng trước, và họ sẽ nói gì với dân, với phía Đức, với công luận toàn thế giới.

Chỉ hy vọng một điều là nhân chuyện xuất khẩu bạo cực phi pháp kiểu côn đồ này của Công An Cộng Sản sang phương Tây và bị chop quả tang phạm pháp, chế độ sẽ tỉnh ngộ đôi chút và trả ngay tự do cho chiến sĩ dân chủ Mẹ Năm, Trần Thị Nga cùng hơn 30 chiến sĩ dân chủ khác, nạn nhân của chính sách bạo lực phi pháp mà họ đã xuất khẩu, biểu diễn và thất bại nhục nhã tại CHLB Đức vừa qua.

Bùi Tín.

Hãy trả lại tự do cho tất cả tù nhân chính trị tại Việt Nam. Thank you!!!

Hình Từ Internet---Dã-Thảo Trình Bày 19/08/2017